

SERIE CREATĂ DE

L.J. SMITH

CERCUL SECRET

CARTEA A PATRA

SCRISĂ DE AUBREY CLARK

Despărțirea

Traducere de CARMEN BOTOȘARU

CORIN*Teens*

Redactare: LAURA BLEBEA

Tehnoredactare computerizată: CRISTINA GVINDA

L.J. Smith, *THE SECRET CIRCLE: THE DIVIDE*

Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and L. J. Smith

All rights reserved.

Published by arrangement with Rights People, London.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

CORINT*Teens* este marcă înregistrată a CORINT JUNIOR.

ISBN: 978-973-128-388-3

București, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLARK, AUBREY

Cercul secret: Despărțirea/Aubrey Clark;

trad.: Carmen Botoșaru. - București:

Corint Junior, 2012

ISBN 978-973-128-388-3

I. Botoșaru, Carmen (trad.)

821.111(73)-93-34=135.1

4

In acea după-amiază, în timp ce se întorcea de la școală, Cassie avu în sfârșit un moment de singurătate ca să poată să se gândească. Diana și câțiva dintre ceilalți mergeau în oraș să-și cumpere haine pentru Festivalul Primăverii. *Ai nevoie de o rochie primăvăratică pentru Festivalul Primăverii*, insistase Suzan când Cassie spusese că se simțea prea obosită ca să meargă la cumpărături. Iar Diana intervenise în numele lui Cassie, spunând că, dacă era obosită, era cel mai bine să se odihnească.

Asta însemna că Diana chiar nu voia ca ea să meargă? Cassie și-ar fi dorit să aibă mai multă încredere în prietenia ei cu Diana, dar nu părea să funcționeze prea bine, la fel ca restul lucrurilor.

Cassie se hotărî să meargă acasă pe drumul mai lung și mai pitoresc, pe Cherry Hill Road, pe unde șirurile de

cireși japonezi și cireși pitici erau pe punctul să înflorească. Era o zi de martie cu vânt, iar șuierul acestuia printre copaci era sunetul ei favorit. Se opri pentru o clipă ca să privească frunzele, să le vadă legănându-se și dansând deasupra creștetului ei, până când simți că amețește.

— Țsta e domeniul meu, auzi o voce în spatele ei.

Se uită împrejur și zări o jachetă neagră de piele și niște jeanși negri.

— Nick, zise ea. Am luat-o pe-aici ca să fiu singură, așa că poate tu ești pe domeniul meu. Încearca să fie sarcastică și jucăușă. Apoi strică imediat totul adăugând: Dar îmi pare bine că am dat de tine.

Observă că el se foia, incomodat de acest comentariu prostesc, dar ea continuă să bolborosească aceleași chestii:

— Doar că... n-am prea mai vorbit în ultima vreme. Și n-am mai ieșit deloc împreună.

Chipul lui Nick părea rece. Niciun zâmbet, nici măcar unul vag. Cu siguranță că el nu se simțea la fel ca ea. Privi în depărtare și-și pipăi buzunarul jachetei, căutându-și țigările. Apoi își aduse aminte că se lăsase, așa că se opri din acest gest și rămase nemișcat.

— Mi-e dor de tine, Nick, se auzi Cassie rostind.

După care își dori imediat ca vorbele sale să nu fi sunat atât de imperios și de patetic.

Nick fusese așa — rece și distant — de când Cassie și Adam erau împreună. Rațional, ea știa că el era în defensivă pentru că se simțise rănit, dar cealaltă latură a minții ei, irațională, o făcea să nu-i pese de asta, ci pur și simplu să-l dorească înapoi în viața ei.

Atinse pielea moale a jachetei lui și întrebă, atât de nevinovat pe cât îi stătea în putere:

— Ție nu îți este deloc dor de mine?

O tresărire de durere îi traversă fața lui Nick, de parcă ea i-ar fi înfipt un cuțit ascuțit în stomac.

— Cassie..., rosti el.

Era pe cale să-i spună ceva important. Ea își dădu seama de asta din tonul blând al vocii lui și din felul în care el se lupta să găsească cele mai potrivite cuvinte. Îi era atât de greu să-și exprime emoțiile, încât acum, uitându-se la el cât de tare se chinuia, Cassie simți că inima i se topește. Asta era partea sensibilă a lui Nick, la care nu mulți oameni aveau acces.

— Cassie, ascultă-mă, reluă el.

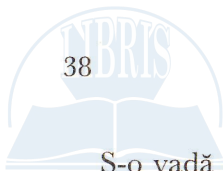
Dar chiar atunci apăru Adam cu mașina și-i claxonă.

— Hei, voi doi! le strigă el. Mergeți la o plimbare?

Uau! Ce sincronizare teribilă! Ea și Nick erau pe cale să ajungă să-și spună ceva în cele din urmă.

Dar momentul era pierdut. Nick — care se deschisese preț de o clipă — se închisese din nou, având fața crispată și mai impenetrabilă decât un seif.

— Vrei să te ducem acasă? zise Cassie încet.

S-o vadă cu Adam era ultimul lucru de care Nick avea nevoie, iar Cassie știa asta.

— Nu, mersi, răspunse el cu cea mai rece voce pe care-o putea avea. Dar ar fi mai bine să plecați, adăugă el când observă că ea ezita. Trăsura te așteaptă.

Cassie era copleșită. Pentru o miime de secundă, își imaginează alternativa a ceea ce ar fi urmat — dacă Adam n-ar fi apărut, ea și Nick ar fi discutat pe tot drumul lung către casă, pe sub bolta de coroane ale copacilor. Nu voia să piardă această ocazie. Dar știa că nu trebuia să-l forțeze prea mult pe Nick. La urma urmei, ea trebuia să-i fie loială lui Adam și întotdeauna avea să fie așa.

Nick se îndepărtă ezitând, în direcția opusă casei. Cassie alergă după el să-l prindă din urmă și-i șopti la ureche:

— N-am de gând să te las să scapi așa de ușor.

Apoi fugi înapoi spre mașina lui Adam, deschise portiera și urcă.

În mașina lui Adam mirosea întotdeauna la fel. Era izul dulce de mosc al frunzelor de toamnă și de benzină, de piele dată cu ulei și cauciuc — și întotdeauna o făcea pe Cassie să se simtă apăsată.

Adam se uită la ea analizându-i fiecare particică a chipului, cu ochii săi albaștri, scrutători.

— Am crezut că ieși cu fetele la cumpărături, să-ți iei rochie.